

Arrest

nr. 252 739 van 14 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5 / 1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 10 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 11 augustus 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Ten aanzien van verzoeker werd op 17 maart 2020 besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor de duur van drie jaar. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigde beide beslissingen met het arrest nummer 247 935 van 21 januari 2021.

1.2. Op 11 augustus 2020 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) afgegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: E.

Voornaam: K.

Geboortedatum: [...]

Nationaliteit: Tunesië

Gekend in de gevangenis als: F., A., geboren op [...], nationaliteit onbepaald

ALIAS: A. M. geboren op [...], onderdaan van Palestina; F., A., geboren op [...], onderdaan van Palestina; F., A., geboren op [...] te Gaza, onderdaan van Palestina; H., H., geboren op [...], onderdaan van Tunesië.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de v/et van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan weerspanningheid en aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 22.06.2020 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden. Zo blijkt uit het aanhoudingsmandaat dd. 25.03.2020 dat betrokkene op 24.03.2020 opgemerkt werd in Aalst. Bij een veiligheidspatrouille bleek dat betrokkene in bezit was van onder meer 54,3 gram heroïne, 3,7 gram cocaïne en 425,00 euro aan cash geld. Betrokkene bekende dat, hoewel hij op de dag van de controle slechts enkele dagen uit de gevangenis was, hij opnieuw contact gezocht heeft met dealers om zijn dealersactiviteiten verder te zetten. Op basis van deze elementen werd de aanhouding van betrokkene dan ook strikt noodzakelijk geacht. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 18.11.2005 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valse naamdracht, aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, aan doodslag, aan poging tot misdaad en aan vreemdelingen-onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 17.11.2009 door het Hof van Beroep te Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar + 3 maanden + 3 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, feit waarvoor hij op 01.02.2012 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. Op 19.08.2015 ontving de Dienst Vreemdelingenzaken informatie van de politie (zie administratief dossier dd. 19.08.2015) over het feit dat betrokkene opgesloten zat in een gevangenis te Oslo, Noorwegen. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (P8 L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten¹. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...): ook kan de

georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer). Gezien het winstgevend en gewelddadige karakter van al deze feiten, kan vorden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene is het voorwerp van een inreisverbod van drie jaar, hem betekend op 17.03.2020. Dit inreisverbod is niet geschorst noch ingetrokken.

Betrokkene maakte het voorwerp uit van een ministerieel besluit van terugwijzing van 11.02.2010, waardoor betrokkene de toegang tot het grondgebied van België werd verboden voor een periode van 10 jaar en waarbij hij het grondgebied van de Schengenstaten diende te verlaten. Het ministerieel besluit werd hem voor het laatste herbevestigd op 19.04.2017.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 29.01.2020 in België te verblijven. Zo verklaarde betrokkene dat hij na zijn vrijlating op 19.03.2020 uit de gevangenis meteen terug contact gezocht heeft met dealers om zijn dealersactiviteiten verder te zetten. Op 24.03.2020 werd betrokkene vervolgens opnieuw aangehouden door de politiediensten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene zijn verblijf in deze periode op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene meldde zich tijdens zijn verzoek voor internationale bescherming aan als F., A., geboren op [...]. Hij verklaarde tijdens verzoek tot internationale bescherming ingediend op 25.02.2009 een Palestijns moslim te zijn, afkomstig uit Khan Yunis, gelegen in de Gazastrook. Betrokkene werd echter op 28.11.2011 geïdentificeerd door het consulaat van Tunesië te Brussel en bleek een heel andere identiteit te hebben.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.03.2020 dat hem betekend werd op 17.03.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van drie jaar dat hem betekend werd op 17.03.2020. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene maakte het voorwerp uit van een ministerieel besluit van terugwijzing van 11.02.2010, waardoor betrokkene de toegang tot het grondgebied van België werd verboden voor een periode van 10 jaar en waarbij hij het grondgebied van de Schengenstaten diende te verlaten. Het ministerieel besluit werd hem voor het laatste herbevestigd op 19.04.2017. Hoewel betrokkene op 21.09.2012 gerepatriëerd werd naar zijn land van herkomst, pleegde betrokkene dus banbreuk door zich opnieuw op het Belgisch grondgebied te begeven.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 25.02.2009 werd bij beslissing van 11.03.2009 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd. Deze beslissing werd op 03.04.2009 bevestigd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan weerspanning en aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 22.06.2020 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden. Zo blijkt uit het aanhoudingsmandaat dd. 25.03.2020 dat betrokkene op 24.03.2020 opgemerkt werd in Aalst. Bij een veiligheidspatrouille bleek dat betrokkene in bezit was van onder meer 54,3 gram heroïne, 3,7 gram cocaïne en 425,00 euro aan cash geld. Betrokkene bekende dat, hoewel hij op de dag van de controle slechts enkele dagen uit de gevangenis was, hij opnieuw contact gezocht heeft met dealers om zijn dealersactiviteiten verder te zetten. Op basis van deze elementen werd de aanhouding van betrokkene

dan ook strikt noodzakelijk geacht. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 18.11.2005 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valse naamdracht, aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, aan doodslag, aan poging tot misdaad en aan vreemdelingen-onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 17.11.2009 door het Hof van Beroep te Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar + 3 maanden + 3 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, feit waarvoor hij op 01.02.2012 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. Op 19.08.2015 ontving de Dienst Vreemdelingenzaken informatie van de politie (zie administratief dossier dd. 19.08.2015) over het feit dat betrokkene opgesloten zat in een gevangenis te Oslo, Noorwegen. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van straffbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer). Gezien het winstgevend en gewelddadige karakter van al deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Op 17.03.2020 werden er aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod van 3 jaar betekend. Tegen deze beslissingen diende de advocaat van betrokkene beroep aan. In het verzoekschrift van de advocaat dd. 16.04.2020 werd onder meer aangebracht dat betrokkene reeds meer dan 15 jaar in het Rijk verblijft waardoor hij hier zijn hele privéleven heeft opgebouwd en waardoor hij in België lokale verankering kent. In die zin zou een verwijdering volgens zijn advocaat een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel uitmaken in de zin van artikel 8 EVRM. Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 26.03.2020 in de gevangenis te Dendermonde. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit het gevangenisdossier van betrokkene blijkt dat betrokkene tot op heden geen bezoek ontving in de gevangenis. Uit het dossier blijkt verder geenszins dat betrokkene in België een duurzame relatie of familieleden heeft. Zo blijkt uit een interview op 07.09.2011 dat zijn ouders en broers in Palestina zouden verblijven. Artikel 8 EVRM werd ondanks dit alles toch ingeroepen door de advocaat van betrokkene op 16.04.2020. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. Er dient echter opgemerkt te worden dat er geen stukken konden teruggevonden worden die mogelijk wijzen op een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. Dat betrokkene een lokale verankering kent in België volstaat hier dan ook geenszins om een verwijdering te verhinderen. Bovendien heeft de betrokkene meerdere inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 25.02.2009 werd bij beslissing van 11.03.2009 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd. Deze beslissing werd op 03.04.2009 bevestigd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen. Een vrees in de zin van artikel 3 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de stalen die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een oinde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan weerspanning en aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 22.06.2020 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden. Zo blijkt uit het aanhoudingsmandaat dd. 25.03.2020 dat betrokkene op 24.03.2020 opgemerkt werd in Aalst. Bij een veiligheidspatrouille bleek dat betrokkene in bezit was van onder meer £4,3 gram heroïne, 3,7 gram cocaïne en 425.00 euro aan cash geld. Betrokkene bekende dat, hoewel hij op de dag van de controle slechts enkele dagen uit de gevangenis was, hij opnieuw contact gezocht heeft met dealers om zijn dealersactiviteiten verder te zetten. Op basis van deze elementen werd de aanhouding van betrokkene dan ook strikt noodzakelijk geacht. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 18.11.2005 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valse naamdracht, aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, aan doodslag, aan poging tot misdaad en aan vreemdelingen-onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 17.11.2009 door het Hof van Beroep te Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar + 3 maanden + 3 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, feit waarvoor hij op 01.02.2012 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. Op 19.08.2015 ontving de Dienst Vreemdelingenzaken informatie van de politie (zie administratief dossier dd. 19.08.2015) over het feit dat betrokkene opgesloten zat in een gevangenis te Oslo, Noorwegen. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer). Gezien het winstgevend en gewelddadige karakter van al deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene maakte het voorwerp uit van een ministerieel besluit van terugwijzing van 11.02.2010, waardoor betrokkene de toegang tot het grondgebied van België werd verboden voor een periode van 10 jaar en waarbij hij het grondgebied van de Schengenstaten diende te verlaten. Het ministerieel besluit werd hem voor het laatste herbevestigd op 19.04.2017. Hoewel betrokkene op 21.09.2012 gerepatriëerd werd naar zijn land van herkomst, pleegde betrokkene dus banbreuk door zich opnieuw op het Belgisch grondgebied te begeven. Betrokkene is het voorwerp van een inreisverbod van drie jaar, hem betekend op 17.03.2020. Dit inreisverbod is niet geschorst noch ingetrokken. Gezien betrokkene geen gevolg gaf aan deze beslissingen die hem werden opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 29.01.2020 in België te verblijven. Zo verklaarde betrokkene dat hij na zijn vrijlating op 19.03.2020 uit de gevangenis meteen terug contact gezocht heeft met dealers om zijn dealersactiviteiten verder te zetten. Op 24.03.2020 werd betrokkene vervolgens opnieuw aangehouden door de politiediensten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene zijn verblijf in deze periode op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene meldde zich tijdens zijn verzoek voor internationale bescherming aan als F., A., geboren op [...]. Hij verklaarde tijdens verzoek tot internationale bescherming ingediend op 25.02.2009 een Palestijns moslim te zijn, afkomstig uit Khan Yunis, gelegen in de Gazastrook. Betrokkene werd echter op 28.11.2011 geïdentificeerd door het consulaat van Tunesië te Brussel en bleek een heel andere identiteit te hebben.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.03.2020 dat hem betekend werd op 17.03.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van drie jaar dat hem betekend werd op 17.03.2020. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen v/e besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is. Betrokkene maakte het voorwerp uit van een ministerieel besluit van terugwijzing van 11.02.2010, waardoor betrokkene de toegang tot het grondgebied van België werd verboden voor een periode van 10 jaar en waarbij hij het grondgebied van de Schengenstaten diende te verlaten. Het ministerieel besluit werd hem voor het laatste herbevestigd op 19.04.2017. Hoewel betrokkene op 21.09.2012 gerepatriëerd werd naar zijn land van herkomst, pleegde betrokkene dus banbreuk door zich opnieuw op het Belgisch grondgebied te begeven.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 25.02.2009 werd bij beslissing van 11.03.2009 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd. Deze beslissing werd op 03.04.2009 bevestigd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 25.02.2009 werd bij beslissing van 11.03.2009 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd. Deze beslissing werd op 03.04.2009 bevestigd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen. Een vrees in de zin van artikel 3 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 29.01.2020 in België te verblijven. Zo verklaarde betrokkene dat hij na zijn vrijlating op 19.03.2020 uit de gevangenis meteen terug contact gezocht heeft met dealers om zijn dealersactiviteiten verder te zetten. Op 24.03.2020 werd betrokkene vervolgens opnieuw aangehouden door de politiediensten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene zijn verblijf in deze periode op de v/ettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene meldde zich tijdens zijn verzoek voor internationale bescherming aan als F., A., geboren op 12.11.1960. Hij verklaarde tijdens verzoek tot internationale bescherming ingediend op 25.02.2009 een Palestijns moslim te zijn, afkomstig uit Khan Yunis, gelegen in de Gazastrook. Betrokkene werd echter op 28.11.2011 geïdentificeerd door het consulaat van Tunesië te Brussel en bleek een heel andere identiteit te hebben.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.03.2020 dat hem betekend werd op 17.03.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van drie jaar dat hem betekend werd op 17.03.2020, Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is. Betrokkene maakte het voorwerp uit van een ministerieel besluit van terugwijzing van 11.02.2010, waardoor betrokkene de toegang tot het grondgebied van België werd verboden voor een periode van 10 jaar en waarbij hij het grondgebied van de Schengenstaten diende te verlaten. Het ministerieel besluit werd hem voor het laatste herbevestigd op 19.04.2017. Hoewel betrokkene op 21.09.2012 gerepatrieerd werd naar zijn land van herkomst, pleegde betrokkene dus banbreuk door zich opnieuw op het Belgisch grondgebied te begeven.

8° Betrokkene hoeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 25.02.2009 werd bij beslissing van 11.03.2009 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd. Deze beslissing werd op 03.04.2009 bevestigd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen. Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C.W., attaché, gemachtigde van de Minister voor Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Dendermonde en de verantwoordelijke van het gesloten centrum om betrokkene vanaf 12.08.2020 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum.

(...)"

1.3. Op 11 augustus 2020 werd tevens besloten tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van acht jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam: E.

Voornaam: K.

Geboortedatum: 01.10.1965

Nationaliteit: Tunesië

Gekend in de gevangenis als: F., A., geboren op [...], nationaliteit onbepaald

ALIAS: A., M., geboren op [...], onderdaan van Palestina; F., A., geboren op [...], onderdaan van Palestina; F., A., geboren op 12.11.1966 te Gaza, onderdaan van Palestina; H., H., geboren op [...], onderdaan van Tunesië.

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 11.08.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 29.01.2020 in België te verblijven. Zo verklaarde betrokkene dat hij na zijn vrijlating op 19.03.2020 uit de gevangenis meteen terug contact gezocht heeft met dealers om zijn dealersactiviteiten verder te zetten. Op 24.03.2020 werd betrokkene vervolgens opnieuw aangehouden door de politiediensten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene zijn verblijf in deze periode op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene meldde zich tijdens zijn verzoek voor internationale bescherming aan als F., A., geboren op 12.11.1966. Hij verklaarde tijdens verzoek tot internationale bescherming ingediend op 25.02.2009 een Palestijns moslim te zijn, afkomstig uit Khan Yunis, gelegen in de Gazastrook. Betrokkene werd echter op 28.11.2011 geïdentificeerd door het consulaat van Tunesië te Brussel en bleek een heel andere identiteit te hebben.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.03.2020 dat hem betekend werd op 17.03.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van drie jaar dat hem betekend werd op 17.03.2020. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is. Betrokkene maakte het voorwerp uit van een ministerieel besluit van terugwijzing van 11.02.2010, waardoor betrokkene de toegang tot het grondgebied van België werd verboden voor een periode van 10 jaar en waarbij hij het grondgebied van de Schengenstaten diende te verlaten. Het ministerieel besluit werd hem voor het laatste herbevestigd op 19.04.2017. Hoewel betrokkene op 21.09.2012 gerepatriëerd werd naar zijn land van herkomst, pleegde betrokkene dus banbreuk door zich opnieuw op het Belgisch grondgebied te begeven.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 25.02.2009 werd bij beslissing van 11.03.2009 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd. Deze beslissing werd op 03.04.2009 bevestigd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan weerspanning en aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 22.06.2020 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden. Zo blijkt uit het aanhoudingsmandaat dd. 25.03.2020 dat betrokkene op 24.03.2020 opgemerkt werd in Aalst. Bij een veiligheidspatrouille bleek dat betrokkene in bezit was van onder meer 54,3 gram heroïne, 3,7 gram cocaïne en 425,00 euro aan cash geld. Betrokkene bekende dat, hoewel hij op de dag van de controle slechts enkele dagen uit de gevangenis was, hij opnieuw contact gezocht heeft met dealers om zijn dealersactiviteiten verder te zetten. Op basis van deze elementen werd de aanhouding van betrokkene dan ook strikt noodzakelijk geacht. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 18.11.2005 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valse naamdracht, aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, aan doodslag, aan poging tot misdaad en aan vreemdelingen-onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 17.11.2009 door het Hof van Beroep te Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar + 3 maanden + 3 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, feit waarvoor hij op 01.02.2012 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. Op 19.08.2015 ontving de Dienst Vreemdelingenzaken informatie van de politie (zie administratief dossier dd. 19.08.2015) over het feit dat betrokkene opgesloten zat in een gevangenis te Oslo, Noorwegen. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de

georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer)). Gezien het winstgevend en gewelddadige karakter van al deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Op 17.03.2020 werden er aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod van 3 jaar betekend. Tegen deze beslissingen diende de advocaat van betrokkene beroep aan. In het verzoekschrift van de advocaat dd. 16.04.2020 werd onder meer aangebracht dat betrokkene reeds meer dan 15 jaar in het Rijk verblijft waardoor hij hier zijn hele privéleven heeft opgebouwd en waardoor hij in België lokale verankering kent. In die zin zou een verwijdering volgens zijn advocaat een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel uitmaken in de zin van artikel 8 EVRM. Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 26.03.2020 in de gevangenis te Dendermonde. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit het gevangenisdossier van betrokkene blijkt dat betrokkene tot op heden geen bezoek ontving in de gevangenis. Uit het dossier blijkt verder geenszins dat betrokkene in België een duurzame relatie of familieleden heeft. Zo blijkt uit een interview op 07.09.2011 dat zijn ouders en broers in Palestina zouden verblijven. Artikel 8 EVRM werd ondanks dit alles toch ingeroepen door de advocaat van betrokkene op 16.04.2020. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. Er dient echter opgemerkt te worden dat er geen stukken konden teruggevonden worden die mogelijk wijzen op een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. Dat betrokkene een lokale verankering kent in België volstaat hier dan ook geenszins om een verwijdering te verhinderen. Bovendien heeft de betrokkene meerdere inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 25.02.2009 werd bij beslissing van 11.03.2009 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd. Deze beslissing werd op 03.04.2009 bevestigd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen. Een vrees in de zin van artikel 3 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Gezien het winstgevend en gewelddadige karakter van al deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan, dat hij uiteenzet als volgt:

"2.1. Eerste middel: schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel iuncto art. 74/11 Vw.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 als volgt:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

“Afdoende” impliceert volgens rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen “dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing” (RW arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).

De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen. Deze motivatie mag geen tegenstrijdigheden bevatten.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het respect voor het evenredigheidsbeginsel houdt in dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering, een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak dient gemaakt te worden, in het bijzonder met de betrokken gezondheidstoestand.

In art. 74/11, §1, eerste lid wordt gestipuleerd:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”

Bij het opleggen van de bestreden beslissingen en bij het bepalen van de duur van het inreisverbod heeft de administratieve overheid de verplichtingen in de hierboven vermelde regels geschonden.

De motivatie voor deze beslissingen is gebrekkig en voldoet niet aan de hierboven omschreven criteria. De verwerende partij is op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen.

Er wordt geoordeeld in de bestreden beslissingen dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde zou verstoren.

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf of een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde hierover reeds als volgt:

“Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de

betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. ”

Bij het nemen van de bestreden beslissingen heeft de administratieve overheid geen analyse gemaakt van de concrete situatie van verzoeker en geen rekening gehouden met andere voorhanden zijnde elementen.

Dit uit zich bijzonder wat betreft de toepassing van het evenredigheidsbeginsel (als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel) met betrekking tot de duur van het inreisverbod.

Verzoeker heeft reeds, op basis van dezelfde feiten, een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod van drie jaar ontvangen.

Het enige nieuwe element ten opzichte van de vorige beslissingen is dat betrokkene zich niet aan de verwijderingsmaatregel zou houden:

“4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.03.2020 dat hem betekend werd op 17.03.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. ”

Deze stelling houdt echter geen rekening met de concrete omstandigheden van verzoeker.

Verzoeker heeft immers wél, bij zijn vrijlating uit de gevangenis, geprobeerd om het land te verlaten. Er golden op dat moment zeer strenge maatregelen gelet op de COVID 19-crisis, waardoor cliënt aan de grens werd tegengehouden. Hij heeft dit ook verklaard tegenover de politiediensten in het strafdossier. Niet wetend wat hij vervolgens moest doen, is hij teruggekeerd naar de plaatsen die hij kent.

Het is dus niet correct, zelfs in strijd met het strafdossier, dat verzoeker niet zou geprobeerd hebben zich aan de verwijderingsmaatregel te houden.

De verwerende partij heeft dan ook met het feit dat verzoeker geprobeerd heeft het land te verlaten geen enkele rekening gehouden bij het opleggen van de bestreden beslissingen, ook niet bij het bepalen van de duur van het opgelegde inreisverbod.

Aangezien hetzelfde strafdossier ten grondslag ligt aan het eerder opgelegde inreisverbod en aan de huidige bestreden beslissing, terwijl er aanvankelijk een inreisverbod van 3 jaar en nu een inreisverbod van 8 jaar wordt opgelegd, zonder dat dit zeer grote onderscheid in duur (bijna een verdriedubbeling) wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen, is verzoeker van oordeel dat er een schending is van de materiële motiveringsverplichting. Bovendien toont dit ook aan dat een inreisverbod met een duur van 8 jaar niet proportioneel is.

Uit al het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle voorgelegde elementen en daardoor de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel schendt.”

3.1.1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de bovengenoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven weergeven op basis waarvan deze zijn genomen. De motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in de beslissingen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen

nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.1.2. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker voert een grief aan tegen een deelbeslissing van het bestreden bevel om geen termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten toe te staan. Verweerder heeft volgens verzoeker ten onrechte geconcludeerd dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van 17 maart 2020. Bij zijn vrijlating uit de gevangenis zou verzoeker wel geprobeerd hebben om het grondgebied te verlaten. Gezien de strenge gezondheidsmaatregelen die op dat moment van kracht waren, werd hij echter tegengehouden aan de grens. Verzoeker betoogt dat verweerders beoordeling in strijd is met het strafdossier.

Vooreerst dient de Raad op te merken dat verzoeker geen concrete grieven aanvoert tegen het motief dat hij een gevaar is voor de openbare orde. Het bestreden bevel vindt genoegzaam steun in artikel 74/14, § 3, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waardoor verzoekers kritiek geenszins kan leiden tot de vernietiging van deze beslissing. Bovendien dient de Raad erop te wijzen dat het motief betreffende het risico op onderduiken steunt op vijf onderdelen. Daargelaten of verweerder zich *in casu* kon beroepen op artikel 1, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet, vindt het bestreden bevel tevens steun in artikel 1, § 2, 1°, 2°, 5° en 8°, van de vreemdelingenwet. Ten eerste wordt gemotiveerd dat verzoeker na zijn illegale binnenkomst of illegaal verblijf niet getracht heeft om zijn verblijfsituatie te regulariseren (artikel 1, § 2, 1°). Daarnaast wordt erop gewezen dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gebruik maakte van een valse identiteit (artikel 1, § 2, 2°) en dat hij reeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat niet is opgeheven, noch opgeschort (artikel 1, § 2, 5°). Tot slot motiveert het bestreden bevel dat verzoeker meerder verzoeken om internationale bescherming indiende die allen aanleiding gaven tot een negatieve beslissing (artikel 1, § 2, 8°). Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te stellen dat er sprake is van een risico op onderduiken.

3.1.3. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet gaat het bestreden bevel gepaard met een inreisverbod van acht jaar aangezien verzoeker aanzien wordt als een ernstige bedreiging voor de openbare orde. Verzoeker betoogt dat de duur van het inreisverbod onvoldoende gemotiveerd is en dat op basis van deze elementen op 17 maart 2020 een korter inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

Vooreerst dient de Raad op te merken dat het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk uiteenzet op basis van welke feiten geoordeeld werd dat verzoeker een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Zo blijkt dat verzoeker op 18 november 2005 wegens diefstal veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Leuven tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden. Verzoeker maakte zich daarenboven schuldig aan valse naamdracht, inbreuk op de wetgeving inzake drugs, aan doodslag, poging tot misdaad en aan vreemdelingen-onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk. Voor deze feiten werd hij op 17 november 2009 door het Hof van Beroep te Brussel veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar + 3 maanden + 3 maanden. Op 1 februari 2012 werd hij door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. De Dienst Vreemdelingenzaken ontving op 19

augustus 2015 informatie van de politie dat verzoeker opgesloten zat in een gevangenis te Oslo, Noorwegen. Verweerder wijst er daarenboven op dat verzoeker, enkele dagen nadat hij de gevangenis verlaten had, door een veiligheidspatrouille betrapt werd op het bezit van 54,3 gram heroïne, 3,7 gram cocaïne en 425,00 euro aan cash. Op 22 juni 2020 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden wegens weerspanning en inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Verzoeker betwist niet dat hij zich schuldig maakt aan de strafrechtelijke inbreuken waarnaar wordt verwezen in het bestreden inreisverbod. Waar verzoeker betoogt dat verweerder op 17 maart 2020 een korter inreisverbod van drie jaar opgelegde, dient de Raad op te merken dat verzoekers detentie vanaf 24 maart 2020 en het vonnis van de correctionele rechtbank van 22 juni 2020 dateren van na het eerste inreisverbod. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat het enige nieuwe element ten opzichte van het vorige inreisverbod is dat verzoeker zich niet aan de verwijderingsmaatregel gehouden heeft.

Bovendien wijst de Raad erop dat door het treffen van het onderhavige inreisverbod het eerdere inreisverbod van drie jaar werd vervangen. Wanneer de overheid op grond van een nieuw onderzoek een nieuwe beslissing neemt, moet zij worden geacht de eerste beslissing te hebben vervangen door de nieuwe beslissing, die een nieuwe uiting van haar wil uitmaakt (RvS 25 juni 2009, nr. 194.637). Het staat verweerder vrij om een nieuw inreisverbod op te leggen waarin alle strafrechtelijke inbreuken waaraan verzoeker zich schuldig maakte, in rekening worden gebracht. Op basis van het voorgaande acht de Raad het *in casu* niet kennelijk onredelijk om verzoeker een inreisverbod van acht jaar op te leggen. Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. Verzoeker voert een tweede middel aan, dat hij uiteenzet als volgt:

"2.2. Tweede middel: schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel io. art. 8 EVRM en art. 74/13 Vw.

Het privé- en familieleven van verzoeker maakt een volgende bijzondere specifieke omstandigheid uit.

Art. 8 EVRM stipuleert:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen. "

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Verblijfwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029).

Overeenkomstig artikel 8 EVRM zijn staten verplicht het recht op een privé- en familieleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden. Deze legale fundering is van zeer doorslaggevend belang.

Het is correct dat deze eerbiediging niet absoluut is, maar de uitzonderingen dienen beperkend te worden geïnterpreteerd en dienen proportioneel te zijn. Het is de taak van de administratieve overheid om vóór het nemen van een beslissing zoals deze die bestreden wordt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen.

Hierbij is het nodig dat een belangenafweging wordt gemaakt, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds als volgt werd verwoord (R.v.St. arrest van 31 maart 2017, nr. 184.951):

"Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het

voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde."

De nood aan deze belangenafweging wordt hernomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde gefaald heeft de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader van art. 8 EVRM en art. 74/12 Vw. wat beide beslissingen betreft.

Verzoeker verblijft in totaal reeds meer dan 15 jaar in België. Gelet op deze verblijfsduur kan niet betwijfeld worden dat verzoeker in België lokale verankering kent - hij heeft hier zijn privéleven uitgebouwd, heeft hier zijn sociaal netwerk.

In de bestreden beslissingen wordt met deze lange opbouw van een privéleven in België geen rekening gehouden.

De verwerende partij maakt zich er in de bestreden beslissingen van af door te stellen dat er geen bewezen familie- of gezinsleven is. Hierbij wordt echter voorbijgegaan aan het beschermenswaardige privéleven van verzoeker.

Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Bij de bestreden beslissingen wordt geen rekening gehouden met de duur van verblijf in België en de daarin ontwikkelde sociale verankering in België. Gelet op deze lange duur kan het niet anders dan dat het netwerk van persoonlijke en sociale belangen van verzoeker in België gevestigd is.

De motivering in de bestreden beslissing is hierom niet draagkrachtig in het licht van art. 8 EVRM en art. 74/13 Vw, gezien blijkt dat de gemachtigde geen correcte afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de staat in het voeren van een immigratiecontrole enerzijds, en deze van verzoeker en zijn privéleven anderzijds.

Gelet op al het bovenstaande schendt de verweerder de verplichtingen haar opgelegd onder de voornoemde bepalingen.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het middel ernstig is."

3.2.1. *In casu is niet betwist dat verzoeker niet eerder tot het grondgebied werd toegelaten of tot een verblijf werd gemachtigd. De zaak dient in het licht van artikel 8 van het EVRM te worden behandeld als een situatie van eerste toelating. Uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het komt aan verzoeker toe om concreet aan te tonen dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft, die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder de notie 'privéleven' uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63), zodat deze niet als "gewone" sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. Verzoeker betoogt dat hij reeds meer dan 15 jaar in België verblijft, waardoor er volgens hem niet kan worden getwijfeld aan zijn sociale verankering en zijn privéleven alhier. De bestreden beslissingen wijzen erop dat een lokale verankering geenszins volstaat om een verwijdering te verhinderen. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat verzoeker in september 2012 gerepatriëerd werd en pas vijf jaar later terugkeerde. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden*

dat hij al meer dan 15 jaar onafgebroken in België verblijft. Met zijn summier betoog toont verzoeker niet aan hij een privéleven in België heeft opgebouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat uit deze bepaling niet volgt dat een bevel om het grondgebied te verlaten een specifieke motivering dient te bevatten met betrekking tot de elementen van het privéleven van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 bepaalt enkel dat er rekening gehouden moet worden met het belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezinsleven. Een schending van deze bepaling wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT